

LBRIS

We know
books

Lilioara Macovei

Nivarsis

Cuvânt înainte
Daniel Cristian Dumitru

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2025

LIBRIS

We know
books

-Apărut în revista „Anghelos”, revistă culturală de meditație, informație și spiritualitate creștin-ortodoxă. nr 68 decembrie 2024 cu poezii și proză

<https://uzpr.ro/16/12/2024/anghelos-nr-68-2024-de-valentin-bugariu/>

-Apărut cartea „Povestea lacului verde”, editura Cristian Plus Art, decembrie 2024

-Apărut în antologia româno-engleză „Fantastica”-2025 cu proză scurtă

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Nivarsis, cartea cu mister și iubire	9
Capitolul 1.....	12
Liniștea rece de la salină	
Capitolul II.....	15
Eleanor Grace Whitmore	
Capitolul III.....	22
Andrei	
Capitolul IV.....	36
Focul din adâncuri	
Capitolul V.....	39
Galeria care nu există	
Capitolul VI.....	43
Codexul din Muntele Ascuns	

Capitolul VII.....	48
Orașul care cântă	
Capitolul VIII.....	52
Copilul cu semn și cei fără nume	
Capitolul IX.....	56
Labirintul oglinzilor	
Capitolul X.....	59
Numele celor răi	
Capitolul XI.....	64
Oglinzile care nu mint	
Capitolul XII.....	68
La Praid după 10 ani	
Capitolul XIII.....	73
Cel cu Numele Uitării”	
Capitolul XIV.....	79
Cei care nu se mai întorc	
Capitolul XV.....	84
Călugărul din munți	
Capitolul XVI.....	89
Glasul din munte	
Capitolul XVII.....	95
Umbrele din salină	

Capitolul XVIII.....	99
Revenirea	
Capitolul XIX.....	102
Cristale și cuvinte	
Capitolul XX.....	107
Colina albă	
Capitolul XXI.....	113
Meditațiile din adânc	
Capitolul XXII.....	118
Visul lui Andrei	
Capitolul XXIII.....	123
Finalul	
CV Lilioara Macovei.....	127

Lecturând *Nivarsis* veți pași alături de personaje prin tuneluri de sare, prin vis și prin traumă, prin amintiri și revelații. Și, mai mult ca sigur că, la final, veți înțelege că romanul Lilioarei Macovei nu e doar despre locuri și oameni, ci și despre ceea ce rămâne atunci când lumea tace și sarea își amintește.

Bine ați venit în adânc!

Daniel Cristian Dumitru - scriitor

Nivarsis, cartea cu mister și iubire

Nivarsis este o poveste care împletește firele realității cu cele ale fanteziei, într-un peisaj unic al Munților Gurghiului, unde galeriile de sare ascund mult mai mult decât pare la prima vedere.

Aflat în inima Transilvaniei, localitatea Praid devine decorul unei aventuri stranii, în care prezentul se contopește cu trecutul și cu o dimensiune greu de definit.

Povestea urmărește o scriitoare englezoaică stabilită în România și pe Andrei, un localnic legat profund de locurile natale. În timp ce realitatea este construită atent, cu descrieri ale peisajului, ale tradițiilor locale și ale vieții cotidiene, fantezia pătrunde subtil, prin semne misterioase, oameni fără nume, hărți vechi și tuneluri care duc spre lumi uitate.

Nivarsis este o incursiune geologică poate o fisură între lumi, este o poartă către ceva ce scapă înțelegerii comune. Personajele se confruntă cu întrebări despre identitate, destin și adevărul istoriei, iar răspunsurile vin din amintiri, revelații interioare și întâlniri tulburătoare.

Elementele fantastice sunt atent dozate, cum ar fi, apariția unui copil cu semn pe umăr, prezența unui bătrân călugăr care pare să știe prea multe, viziuni cu orașe de sare subterane și artefacte stranii care par nepământene. Toate acestea nu contrazic realitatea, ci o adâncesc, propunând o reinterpretare a ceea ce înseamnă „adevăr”.

Tot ce se întâmplă în această carte sunt trăiri omenești, normale sau depășite de această limită, sunt întâlnite stări deosebite ale persoanelor care-și fac prezența, descoperim timp

petrecut în atâtea moduri desprinse de realitate sau care par doar, dar atractive, găsim fantezie expusă în detaliu.

O carte neapărat trebuie citită în liniște pentru a-ți face impresia personală. Multe din scene se petrec în subteran, unde galeriile oferă un spectacol de vis. Poate este un vis care s-a ținut minte.

Nivarsis este, în esență, o poveste interesantă despre granițele fragile dintre ceea ce este și ceea ce ar putea fi, o punte între lume și mit, între prezent și o memorie ancestrală care încă tresare în adâncurile sării.

Ce legătură există între dispariția lui Andrei și semnul ciudat de pe umărul copilului abia născut? Veți afla.

Ce adevăruri ascunde călugărul retras în munți, care vorbește despre galerii ce nu apar pe nicio hartă? Cine sunt, de fapt, „cei fără nume” care apar doar când sarea „își amintește”? Și mai sunt întrebări, dar se pot afla răspunsurile.

Pe măsură ce misterul se adâncește, granița dintre luciditate și vis devine tot mai fină. Ce s-a găsit adâncul minei? Un mesaj din trecut, o iluzie... sau începutul sfârșitului? Dacă vrei să descoperi o lume unde realul se îndoiaie sub greutatea memoriei și fantezia are rădăcini vechi cât muntele, atunci, această carte te așteaptă. Adevărul este acolo, în sare. Trebuie doar să ai curajul să-l cauți.

Deci, nu este doar mister în carte, ci și iubire, maternitate, artă, traumă, peisaje, redescoperire de sine. Misterul este ca o ceață densă peste toate, dar în miezul poveștii este umanitatea celor doi protagoniști, cum se transformă, cum își păstrează speranța, cum creează.

Participați la poveste, este fascinantă!

Nivarsis este energia sării.

Când am terminat de scris această carte, salina Praid a fost inundată.

Pârâul Corund, al cărui debit a crescut de aproximativ 100 de ori față de nivelul obișnuit, a străpuns albia și a pătruns în mină, inundând atât zonele de exploatare, cât și cele turistice, inclusiv restaurantul subteran și capela de sare.

Salina Praid a fost afectată de o inundație severă la sfârșitul lunii mai 2025, în urma unor ploi torențiale.

Acest aflux masiv de apă a dus la prăbușirea unui baraj subteran și la pătrunderea apei în galeriile minei, afectând atât zona de extracție, cât și cea turistică.

Incidentul a determinat închiderea completă a salinei și evacuarea echipamentelor și a personalului, iar autoritățile au declarat că situația este critică pentru economia locală, care depinde în mare parte de turismul generat de salină.

Evenimentul a avut loc în perioada 28–30 mai 2025¹.

Lilioara Macovei
 29 mai 2025, Bacău

¹ Informațiile referitoare la evenimentele de la mina Praid sunt culese din relatările mass-media.

Capitolul 1

Liniștea rece de la salină

Numele ei era Eleanor Grace Whitmore, nume ales, prețios cu trimitere la regine, prințese și alte personalități de mare renume din țara ei. Acolo, la ea în Anglia mare, era o scriitoare britanică get-beget, de renume modest în lumea cărților, deocamdată, dar cu recenzii calde și o comunitate loială de cititori. Publicase ceva și era pusă pe muncă. Se documenta mereu, căuta tot felul de informații pentru ceea ce o pasiona.

După trei romane publicate în Anglia, simțea că, ceva lipsea. Inspirația i se scursese pe nesimțite, ca apa printre degete.

Așa că, într-o zi de februarie gri și umed, și-a rezervat un zbor tocmai spre România, într-un impuls de evadare, atrasă de o fotografie văzută într-o revistă.

A fost fascinată de o femeie stând în liniște în mijlocul unei saline uriașe, sub bolți de sare.

La această imagine s-a adăugat și informațiile culese de peste tot pentru a scrie romanul vieții ei.

Ajunsă la Salina Praid, în inima Harghitei, domnișoara Eleanor a fost întâmpinată de o liniște cum rar găsești în Anglia. Aerul sărat îi părea un balsam, iar liniștea rece și adâncă a galeriilor subterane îi curăța nu doar plămânii, ci și gândurile.

În fața intrării, a fost întâmpinată de Andrei, un bărbat înalt, cu ochi verzi ca pădurile din jur și cu o voce calmă, ca de bunic, care părea că face parte din peisaj. Era proprietarul unei pensiuni mici, tradiționale, cocoțată pe o colină, la marginea pădurii. I-a zâmbit domnișoarei când a văzut-o coborând din microbuzul turistic, cu rucsacul mai mare decât trupul ei firav.

— Bine ați venit la Praid, i-a spus într-o engleză aproape perfectă, surprinzând-o.

Eleanor a oftat ușurată. Iată oameni calzi! Nu cunoștea în română decât „mulțumesc” și „bună ziua”, dar era hotărâtă să învețe. L-a urmat până la pensiune, unde fiecare colțișor părea desprins dintr-o poveste, cu sobe de teracotă, ca de pe carte, covoare țesute manual și miros de lemn ars.

Zilele următoare au trecut ca un vis. Dimineața cobora în salină, unde scria, doar ea știa ce, pe un caiet mare cu copertă albastră, inspirată de ecoul pașilor și de șoaptele oamenilor.

După-amiaza, se plimba prin sat, vorbind cu oamenii prin semne, învățând cuvinte noi, gustând langoși cu brânză și privindu-l pe Andrei cum îngrijea grădina pensiunii sau repara câte ceva, mereu cu un zâmbet ascuns sub mustața ușoară.

La început, a fost o prietenie tihnită. Discutau despre literatură, el îl iubea pe Eminescu, ea îi povestea despre Virginia Woolf. Ce discuții! Apoi vorbeau despre mâncare, tradiții și familie. El o învăța română, ea îl învăța subtilități în engleză și așa trecea timpul frumos.

Într-o seară, când zăpada cobora în fulgi grei peste satul de sub munte, Eleanor i-a spus:

— Mă simt ca acasă aici, Andrei. Poate chiar mai bine.

El a zâmbit, dar nu a spus nimic. Doar i-a oferit o cană cu vin fierț și s-au uitat amândoi în tăcere la focul din sobă.

Peste câteva luni, Eleanor nu mai era o simplă turistă. Avea obiceiuri, prieteni în sat, și lucra la cel mai ambițios roman al său. Scria zilnic, ore întregi, cu febrilitatea cuiva care găsisese în sfârșit vocea potrivită. Romanul era despre o femeie care fuge dintr-o viață previzibilă și găsește dragostea într-un sat pierdut printre munți dar, de fapt, era povestea ei.

Într-o seară de vară, pe terasa pensiunii, cu luminițe agățate de vișinul din curte, Andrei i-a atins mâna.

— Nu vreau să pleci, Eleanor, te rog!

Se sărutaseră atunci pentru prima oară, în liniștea caldă a unui sat care dormea.

Peste un an, romanul „Timpul din adâncuri” a fost publicat simultan la o editură britanică și una românească. Criticii au fost entuziasmați. Spuneau că era „cel mai sincer roman scris vreodată de o străină despre România”. Doamne!

Descrierile erau vii, oamenii reali, iar dragostea autentică. S-a vândut în zeci de mii de exemplare și a fost tradus în alte patru limbi. O mare surpriză. Eleanor a apărut la televiziuni, dar a refuzat să plece prea departe de Praid, simțea că se rupe de acest loc minunat, iar asta nu ar fi vrut nici în ruptul capului.

Andrei îi construise un mic birou din lemn în curtea pensiunii, cu ferestre mari și miros de brad. Acolo lucra la următorul roman. Locul devenise o oază literară, turiștii veneau nu doar pentru saline, ci și să o vadă pe scriitoarea englezoaică, cea îndrăgostită de România.

Când era întrebată de ce a rămas, răspundea simplu:

— Pentru că aici am învățat ce înseamnă rădăcini și dragoste și liniște.

Se îmbrăcase cu ia primită de la vecina Ileana, purta părul prins în coc și râdea cu poftă.

Eleanor Grace Whitmore nu mai era doar o scriitoare britanică. Era „doamna de la pensiune”, prietena copiilor din sat, profesoară voluntară de engleză la școala din Praid și scriitoarea care spusese lumii o poveste de dragoste ce a început cu o vizită într-o salină adâncă.

Și acolo, în inima Transilvaniei, cu sufletul luminat, scria mai frumos ca niciodată.

Capitolul II

Eleanor Grace Whitmore

Copilăria cu povești misterioase

Țară frumoasă, plină de regine și regi, cu o istorie vastă, peisaje pentru concursuri de fotografie, este gazda noastră pentru puțin timp.

Într-un colț liniștit al acestei țări, Anglia, într-un orașel cochet ce părea adormit sub mantia veșnică a ceții, s-a născut Eleanor Grace Whitmore.

Dar ce copilărie a avut?

Da, una care s-a derulat în jurul casei vechi, cine știe de când, cu pereți groși din piatră sănătoasă să țină sute de vieți și cu ferestre înalte, sobre, care păstrau întotdeauna o umbră misterioasă, ca o poartă către altă lume pe care așteptai să apară personaje nemaivăzute.

Această casă aparținea familiei ei de generații întregi și era situată la marginea unei păduri dese, cu falnicii copaci bătrâni care se înălțau ca niște străjeri tăcuți și plini de povești.

De mică, Eleanor a simțit că această casă ascunde ceva. Mereu avea un fior când era singură. Nu era vorba doar de scârțâitul podelelor sau de ecoul pașilor care reverberau în holuri, ci de o prezență nevăzută, de o taină pe care o simțea când, pe înserate, se plimba singură prin coridoarele goale.

De multe ori, când lumina soarelui se strecura printre frunzele copacilor, pe podeaua rece se proiectau umbre stranii, care păreau să danseze cu o viață proprie.

Mama ei îi povestea deseori despre strămoși misterioși, oameni pasionați de cărți rare și manuscrise vechi, despre care se spune că păstrau în colecțiile lor cărți secrete despre lumi ascunse și fenomene inexplicabile.

În această atmosferă Eleanor a învățat să-și iubească singurătatea, așa cum era, folosind-o ca pe o ușă spre marea imaginație. Era bucuria ei într-o lume creată numai de ea.

Primul ei contact cu poveștile misterioase a fost ca în filme, un caiet vechi, legat în piele, pe care l-a găsit într-un dulap bătrân și prăfuit, ascuns între alte volume, toate uitate și nerăsfoite.

Caietul era plin de schițe și fragmente de texte, care mai de care mai complicate, pe care nici măcar mama lui Eleanor nu le înțelegea pe deplin. Fetița a simțit atunci cum inima îi bate mai tare, mai să iasă din piept, ca și cum acel caiet era un secret care o aștepta pe ea să-l descopere. Era importantă, chiar dacă asta era numai în fața ei.

Copilăria ei s-a împărțit între școală, joacă în pădure și momentele în care se refugia în camera ei, plină de cărți și caiete. Acolo petrecea cele mai frumoase momente. Nu avea nevoie de mâncare

Scria tot timpul cu un creion vechi, pe care îl păstra cu grijă, încercând de fiecare dată să pună pe hârtie toate gândurile care o însoțeau în acele zile sau seri când umbrele din casă păreau să prindă viață.

Eleanor era timidă și retrasă, dar a început să-și creeze propriile povești, pline de mister și taină.

De multe ori, vorbea cu păpușa sa preferată, căreia îi spunea secretele celor mai ascunse frici și dorințe pe care le avea.

În acele momente, păpușa devenea un fel de confident, iar camera ei, un sanctuar al imaginației.

Primii prieteni ai acestei fetițe, erau cărțile și umbrele, iar singurătatea nu o speria, ci îi hrănea creativitatea. Nu poți vedea

asta la mulți copii. Umbrele sunt de speriat și pentru maturi, dar pentru un copil.

Dar iată ceva foarte ciudat. Într-o seară, când ploaia bătea cu putere în geam, mai să-l spargă, a scris prima poveste a ei. Era despre o fetiță care găsea o ușă secretă într-o pădure din spatele casei, ușă ce o purta pe un tărâm unde timpul și spațiul erau altfel. Totul era diferit față de pământ.

Povestea aceea, deși scrisă în mare grabă și cu greșeli, a rămas pentru Eleanor o amintire prețioasă. Era începutul unei căutări ce avea să o marcheze pentru tot restul vieții.

Poate că aceste momente timpurii nu erau doar simple întâmplări. Oare ele ascundeau o legătură profundă cu ceea ce avea să devină mai târziu Eleanor? În mintea ei de copil cu imaginație, lumea reală și lumea poveștilor misterioase începeau să se contopească, să facă un corp comun ca două ape care se întâlnesc la confluență, formând un râu nou, dar plin de curiozitate și dorință de descoperire.

Copilăria lui Eleanor.

Primele pagini ale unei vieți scrise în umbre și lumină

Eleanor mereu se întorcea în copilăria ei, dar nu și-a amintit niciodată de una normală. De mică, încă de când a învățat să țină în mână un creion, a avut acea presimțire că lumea era mai mult decât vedea cu ochii. Așa cum îi plăcea să spună că „într-un colț ascuns al minții”, cu amintiri jucăușe și râsete, în lumea ei ireală, se afla mereu ecoul poveștilor spuse în șoaptă despre familia sa.

Erau povești cu umbre diverse și secrete indescifrabile, cu dispariții misterioase și fără final fericit și cu un trecut de care nimeni nu voia să vorbească cu adevărat.

Când avea vreo șase ani, în camera ei mică și plină de cărți, Eleanor a început să scrie povești, dar ce povești...

Nu erau povești obișnuite despre prinți și prințese, cum s-ar crede, ci despre lumi ascunse, tuneluri secrete, figuri care nu există fizic, dar vorbesc, și comori invizibile pentru ochiul neavizat. Învățase mai devreme să citească singură și fiecare cuvânt aflat era pentru ea o punte către un alt tărâm curios, către lumile misterioase.

Cititul era calea care îi promitea aventuri unice, mistere și un fel de libertate pe care realitatea nu i-o putea oferi.

Părinții ei, persoane discrete la locul lor, au observat curiozitatea și pasiunea fetei, dar nu-și făceau griji, ba le plăcea preocuparea micuței lor. Mama ei, era o femeie frumoasă ca o regină, cu rădăcini adânci în satul în care se născuse. Mereu îi spuneau povești vechi, din vremea când străbunicul ei, Rod, un om puternic și fizic și psihic, dispăruse fără urmă. Rod era o persoană simplă, dar cu ochi ce păreau să vadă dincolo de văzduh, iar dispariția lui fusese un mare mister ce apăsa familia ca o umbră invizibilă.

Această poveste, doar auzită, a fost prima scânteie a fascinației lui Eleanor pentru necunoscut, pentru ceea ce se ascunde în spatele realității obișnuite.

Își imagina deoarece îi plăcea să creadă că, poate, undeva, în adâncurile pământului sau în alte lumi, există lucruri care așteaptă să fie descoperite. Eleanor era sigură că există multe lumi cu ființe sau altceva mai complicat, și ce ar fi, cândva, nu știe cum, ea să cunoască ceva de pe acolo?

Drumul spre cunoaștere

La etapa următoare a vieții, fetița se remarcă altfel. La școală, Eleanor nu era o elevă obișnuită, nu. Îi plăcea să citească orice, dar mai ales să scrie. Profesorii ei au observat că are un

talent aparte, este creativă și că își construiește poveștile cu ușurință, cu un farmec rar, presărate cu detalii care captivau imediat cititorul.

Eleanor a început, mai timid, să participe la concursuri de literatură unde avea o mare plăcere să știe că este citită. A început să câștige premii mici, dar pentru ea era mai importantă plăcerea imensă de a crea și a arăta și altora poveștile ei, decât recunoașterea publică.

La sfârșitul gimnaziului a avut un intuitiv profesor de literatură, care a văzut în ea ceva mai mult decât o simplă elevă silitoare. Așa că, profesorul i-a dăruit cărți vechi, păstrare de el cu mare grijă, cărți cu texte despre mituri, legende și mistere ale locurilor din țară, iar Eleanor le-a devorat cu setea unui înrăit explorator.

Eleanor era la al nivel, a început să studieze și istoria cu mare interes, dar mai ales poveștile din localitatea ei și împrejurimi. Acestea păreau să adăpostească mai multe mistere decât o școală obișnuită putea explica, iar asta îi plăcea foarte mult.

Toate acestea reprezentau fascinația pentru necunoscut, mister, aventură, care o împingea înainte, făcându-i zilele mai pline, satisfăcute, iar nopțile mai lungi, petrecute la lumina unei veioze lângă caiete pline de schițe și idei, dar atât de fericite.

Adolescența – pasiunea pentru lumi misterioase

În colegiu, Eleanor și-a ales profilul uman, cu accent pe literatură și filosofie. Acolo, a întâlnit profesori care i-au deschis și mai mult mintea către căutările interioare, cunoașterea sinelui și spre înțelegerea universurilor paralele dintre real și imaginar.

Toate erau foarte interesante și folositoare pentru Eleanor. În timpul liber, nu înceta să scrie. Uneori, inspirația venea din cărți vechi, altele din povești pe care le auzea de la bunici sau chiar din întâmplări petrecute în sat, dar multe le concepea ea.

Scria mult despre lumi subterane, despre tuneluri misterioase care conectau locuri aparent de neatins, despre comori și ființe care trăiau în umbră, cu legături vechi cu familia ei, era evident foarte atrasă.

Așa cum alții adolescenți se refugiau în muzică sau sport, Eleanor se refugia în cuvinte și în imaginație. Era pasiunea ei. A început să scrie primele ei nuvele, care vorbeau despre mistere ascunse și aventuri imposibile, dar cu o substanță emoțională ce le făcea credibile. Era foarte talentată.

Primii pași spre lumea literară

După terminarea colegiului, Eleanor a plecat la facultate la o universitate din orașul mare, unde a studiat literatura comparată.

Acolo a descoperit nu doar scriitorii clasici, ci și teoriile despre universuri paralele, mituri universale, simboluri ascunse în povești care, aparent, erau doar simple fabule. Se documenta mult, dar era plăcerea ei. Acolo a învățat să-și rafineze talentul și să-și exprime gândurile cu mai multă profunzime.

Învățase multe, dar cel mai important lucru a fost că, a înțeles că scrisul ei nu era doar un hobby, ci o misiune. Voia să dezvăluie lumii fragmente din misterele pe care familia și satul ei le țineau ascunse, așa credea cu toată ființa ei.

În facultate a început să călătorească și să culeagă povești, legende și mărturii, despre orice i se oferea, care mai târziu aveau să-i hrănească cărțile.

Când a ajuns în România, fost fascinată de poveștile minierilor și sătenilor din Praid, un loc despre care auzise de mică, dar care până atunci îi părea o legendă vagă. Acum era altceva.

Drumul spre Praid

Într-un moment de cotitură, după ce a terminat facultatea, Eleanor a decis să se întoarcă acasă, în satul ei, dar și să se aventureze mai adânc în zonele sărate și misterioase pe unde or fi și o va atrage. Voia să intre în muncă serioasă.

Lucrurile se întâmplă cum sunt rânduite. Așa s-a interesat de salinele Praid, undeva în România, de care aflase că nu era doar un loc pe hartă, ci un punct cheie în căutările ei.

Era convinsă că acolo se ascunde ceva ce ar putea explica multe dintre secretele unei galerii de sare și, cine știe unde putea ajunge, dacă va desluși misterele despre care citise atât.

Drumul spre Praid a fost astfel începutul unui nou capitol în viața ei, un capitol care avea să combine trecutul, prezentul și viitorul într-un mod neașteptat.

Capitolul III

Andrei

Copilăria lui Andrei – între sare, lumini și umbre

Andrei s-a născut în Praid, România, într-un loc plin de legende și mistere, la poalele munților, unde minele de sare au modelat viața localnicilor de secole. Copilăria lui Andrei a fost ca o poveste țesută din sare, cum va spune mai târziu, chiar Andrei... și lumină.

O copilărie cu povești spuse de bunici, unde umbrele adâncurilor pe care puțini le îndrăzneau să le cerceteze, au fost ținute minte de Andrei.

Casa în care a crescut Andrei era una modestă, dar plină de căldură. Era situată nu departe de vechea mină de sare știută de toată lumea din jur.

În acest loc de basm, dorit de mulți, părinții lui Andrei lucrau cu grijă și respect pentru pământul ce le oferea traiul. Erau mulțumiți și fericiți așa.

Tatăl lui, născut și crescut aici, un bărbat robust și liniștit, era miner din tată în fiu, iar mama, cea cu ochii blânzi, era învățătoare la școala din localitate. Andrei îi iubea foarte mult. Ambii părinți îi cultivau lui Andrei dragostea pentru natură, povești și mister.

Andrei, de micuț, a fost atras de tot ce era diferit, ascuns și necunoscut. Avea aceste preocupări și le făcea cu mare grijă și plăcere. Nu agreea jocurile comune ale copiilor de vârsta lui, preferând să studieze în legea lui, toate pădurile din jurul satului

sau să urmărească, cu ochi curioși, razele de lumină ce se strecurau printre crăpăturile salinei vechi.

Acolo, în labirintul de sare, Andrei avea impresia că pășește într-o lume magică, dincolo de realitatea simplă a satului.

Primele amintiri clare sunt legate de bunicul său, un om cu voce blajină și cu povești care păreau să vină dintr-un timp mult mai vechi.

Bunicul îi povestea despre „cei fără nume”, care erau ființe misterioase și locuiau în adâncurile galeriei de sare și care, se spunea, protejau comoara ascunsă a muntelui, căci orice munte are câte-o comoară inestimabilă.

Dar această comoară nu era una materială, ci o energie ciudată, un fel de lumină vie care pulsa în sărăturile cristaline, așteptând să fie descoperită, așa se știa.

Andrei asculta fascinant tot ce i se povestea și își imagina cum ar fi ca el să pătrundă în acele tuneluri ascunse pline de farmec, să întâlnească el pe acei „fără nume” și să descopere el tainele pe care oamenii obișnuiți nu le puteau înțelege.

Andrei era un copil visător, dar și tare curios până la pragul inconștienței, iar această combinație ciudată, îl făcea să ia uneori decizii riscante.

Într-o zi, pe când avea aproape opt ani, Andrei își luă inima în dinți și mânat de curiozitate maximă, intră singur în galeria abandonată de ceva timp. Părinții îi interzisese să meargă acolo, spunându-i că e foarte periculos și poate să moară, dar el nu putea să se abțină, avea interesul rigid de copil.

Cu o lanternă veche, găsită în pod, copilul curajos a pășit încet pe cărările de sare, cu inima bătându-i cu putere. Avea și puțină frică. Pereții străluceau slab, iar ecoul pașilor lui se prelingea în liniștea subterană.

În acea zi pe care o ținuse minte toată viața, a descoperit o mică încăpere de forma unui amfiteatru natural, unde cristalele